

[Aksel Møller.]

studerende Ungdom, at det kan motivere et Indgreb saa vidtgaaende som det, den højtærede Minister har foreslaaet.

Saa er der det beskæftigelsesmæssige Hensyn. Med Rette taler den højtærede Minister med en hel Del Reservation om dette Spørgsmaal. Jeg opfatter Ministerens Ord saaledes, at blot Lysten til at faa Arbejde f. Eks. i Hovedstaden ikke er nogen „magtpaaliggende“ Grund; kun hvor det beskæftigelsesmæssige Hensyn staar i snæver Forbindelse med et Uddannelsesformaal, som ikke kan tilfredsstilles paa Hjemegnen, bør man efter min Opfattelse kunne komme i Betragtning. Kun den Omstændighed, at det beskæftigelsesmæssige og det uddannelsesmæssige gaar Haand i Haand, kan begrunde et Indgreb. Den blotte Omstændighed, at man hellere vil være Maskinarbejder hos B. & W. end hjemme i den By, hvor man bor, gaar jeg ud fra med Sikkerhed ikke kan berettigge et Lovforslag som dette.

Saa er der en Kategori, som efter min Opfattelse i høj Grad har Krav paa vor Opmærksomhed. Det er dem, den højtærede Minister tænker paa, naar han taler om de moralsk uheldige Boligforhold, der opstaar ved den Sammenstuvning, som finder Sted. Vi havde altsaa den Undersøgelse paa Frederiksberg, der viste, at det for Frederiksbergs Vedkommende drejer sig om 140 Personer, som mente, at deres Boligforhold var saadan, at de gerne vilde søge sig et Værelse. Og Ministeren lægger jo ikke Hovedvægten paa denne Side af Sagen heller, for det fremgaar af Forslaget, at han netop paalægger Værelsenavnene ikke i første Række at tage Hensyn til Kommunens egne, det vil sige, at Sammenstuvning, de maaske uheldige Boligforhold, er ikke den primære Opgave, som Ministeren vil løse med sit Forslag. Det, der for ham er det første afgørende, er det uddannelsesmæssige og det beskæftigelsesmæssige.

Se, hvis man foretager en Opgørelse efter de Kriterier, jeg her har prøvet paa at trække op for, hvem der kan komme i Betragtning, saa mener jeg ikke, der er nogen Anledning til et saa vidtgaaende Forslag som Ministerens. Lovforslaget gaar nemlig uden videre ud fra, at en Opgørelse efter de Retningslinier, Ministeren har angivet, vil vise, at der i Hovedstaden er Behov for Lovforslagets Bestemmelser. Det fremgaar af, at medens det bemyndiger Ministeren til alle andre Steder at sætte denne Lovs Bestemmelser ud af Kraft, saa har Ministeren ikke en saadan Bemyndigelse for Hovedstadens Vedkommende; der skal Loven gælde, uanset

hvad Opgørelsen, som Ministeren ønsker i § 1, fører til. Det kan dog vist ikke være den rigtige Fremgangsmaade. Ministeren maa i alt Fald, hvis den Opgørelse, som han ønsker, viser, at der ikke er nogen Baggrund for hele denne Ordning, motiveret med det aktuelle Behov, ogsaa i Hovedstaden have Ret og Pligt til at sætte Bestemmelserne ud af Kraft. Man lægger dog ikke denne Skat paa ca. 10 000 Værelser, fordi 2 000 Mennesker f. Eks. savner passende Boligforhold.

Jeg kan ikke komplimentere den højtærede Minister for den Maade, hvorpaa han har konciperet dette Lovforslag. Det er paa mange Omraader uhyre vanskeligt at forstaa. Det er, ligesom det ikke er tænkt helt igennem. Hvis man f. Eks. prøver paa at sammenholde §§ 5, 7 og 13, kan man naa til nogle Resultater, der er højst besynderlige i en Lov. Efter § 5 har man Forpligtelse til at anmelde overtallige Værelser senest en Maaned efter, at denne Anmeldelsespligt begynder ved den af Kommunen foretagne Bekendtgørelse. Denne Anmeldelse skal være af den Karakter, at man erklærer sig for, om man vil betale eller modtage en Lejer. Hvis man nu vælger at erklære sig for at betale, saa kan der virkelig med god Grund rejses Tvivl om, hvorvidt Afgiftspligten straks skal begynde.

I § 13, Stk. 2, hedder det, at Afgiften kan kun beregnes af Værelser, hvortil der efter Reglerne i § 7, Stk. 1 og 2, kan anvises en værelsesøgende. Det første Spørgsmaal, der melder sig i denne Forbindelse, er, om Forholdet altsaa er dette, at ingen skal betale, før der er anvist en værelsesøgende, eller om Forholdet er det, at kun for den, som ifølge § 7, Stk. 1, ikke selv har udlejet og ikke tilkendegivet noget Ønske om at erlægge en Afgift, altsaa den, der har udfyldt sin Anmeldelse lidt sjusket, skal Afgiften først begynde at løbe efter § 13, der henviser til § 7, Stk. 1 og 2, naar der er anvist eller kan anvises en værelsesøgende. Nu maa man jo huske, at § 7 opstiller en Række Betingelser for, hvornaar Anvisningen kan finde Sted. Den opstiller f. Eks. den Betingelse, at Værelset skal være egnet til Udlejning. Hvis man altsaa naivt efter § 5 gaar hen og anmelder to overtallige Værelser og siger, at man vil betale, saa faar jeg det ud af det, at saa gør man sig selv en Bjørnetjeneste; man bør følge § 7-Bestemmelsen og nøjes med at sige, at man har to overtallige Værelser; og saa maa man overlade til Myndighederne at afgøre, om der kan anvises en Lejer, og om Værelserne er egnede. Først naar det Problem foreligger belyst, ved man noget om, hvad man skal gøre, men det er da ikke